

Στά Ίχνη τῶν Ἀγίων

Ἅγιος νεομάρτυρας Μιχαήλ Μαυρουδῆς (21 Μαρτίου)

Μήνας Μάρτιος, τρίτη Κυριακή τῆς Μ. Σαρακοστῆς, Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, μεγάλη μέρα γιά τούς χριστιανούς. Λαχταροῦν νά συναχθοῦν στή Θεία Λειτουργία καί νά προσκυνήσουν τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ· νά ἀντλήσουν δύναμη, νά πάρουν κουράγιο καί ἐλπίδα. Βρισκόμαστε στά μέσα τοῦ 16ου αἰώνα, τότε πού ἡ Ἑλλάδα μας ἦταν ὑπόδουλη σούς Ὀθωμανούς καί ὅλα «τά ὀσκιαζε ἡ φοβέρα καί τά πλάκωνε ἡ σκλαβιά».

Ἀπό τούς πρώτους πού ἔφτασαν στήν ἐκκλησιά ἐκεῖνο τό κυριακάτικο πρωινό ἦταν ὁ νεαρός **Μιχαήλ Μαυρουδῆς**. Φερμένος στή Θεσσαλονίκη ἀπό τά Ἄγραφα τῆς Εὐρυτανίας, ἀπό τό ὁμορφο χωριό **Γρανίτσα**, ἔκρυβε στό βλέμμα του τή λεβεντιά τῶν βουνῶν τῆς πατρίδας του. Βαθιά στήν ψυχή του φύλαγε τήν εὐσέβεια τῶν γονιῶν του. Στή Θεσσαλονίκη ἤρθε γιά νά δουλέψει καί ἔβγαζε τίμια τό ψωμί του πουλώντας ψωμί.

Μέ προσοχή καί κατάνυξη παρακολούθησε ὁ Μιχαήλ ἐκείνη τήν Κυριακή τήν ἱερή Ἀκολουθία τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Πόσο συγκινεῖται κάθε φορά μπροστά στόν Σταυρό! Τόν συγκλονίζει ἡ σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ. Πυροδοτεῖ μιά ἅγια ἐπιθυμία, πού ἀπό τά παιδικά του ἀκόμη χρόνια σιγοκαίει μέσα του: νά χύσει καί αὐτός τό αἷμα του γιά τόν Χριστό, πού πρώτος τόσο τόν ἀγάπησε!

Βγαίνοντας από τόν ναό, ό φτωχός ραγιάς νιώθει τόσο πλούσιος μέ τόν ατίμητο θησαυρό τής πίστης του! Μέσα στήν παγωνιά τής σκλαβιάς νιώθει τόσο ζεστή τήν καρδιά του από τήν αγάπη τοῦ Χριστοῦ!

Καθώς περπατᾷ, προσεύχεται... Δέεται γιά τή σκλαβωμένη πατρίδα του. Ἰκετεύει ἀκόμη καί γιά τούς κατακτητές! Σκλάβος τους εἶναι, μά θαρρεῖ πώς εἶναι πιό ἐλεύθερος ἀπ' αὐτούς πού εἶναι βυθισμένοι στό σκοτάδι τής ἀγνοίας. Πόσο θά ἤθελε νά τούς βοηθήσει νά γνωρίσουν κι αὐτοί τήν ἀληθινή πίστη!

Τήν ἐπόμενη μέρα, τή Δευτέρα τό ἀπόγευμα, πῆγε πάλι στόν ναό γιά ἑσπερινό, ἀλλά ἔφυγε πρὶν ἀκόμη τελειώσει ἡ ἀκολουθία. Ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα πρῶτος πελάτης του ἦταν ἓνα μικρό Τουρκόπουλο· ἦρθε νά αγοράσει ψωμί. Στό πρόσωπό του ὁ Μιχαήλ δέν εἶδε ἓναν ἐχθρό του, τόν κατακτητή πού αἰῶνες ὀλόκληρους βασάνιζε τόν λαό του. Ἀντίκρισε μιᾶ ἀθώα παιδική ψυχή, ἓνα εὐφοροχωράφι γιά νά σπείρει τήν ἀλήθεια τής πίστης του. Πιάνει, λοιπόν, συζήτηση μαζί του. Τόν ρωτᾷ ἂν καταλαβαίνει τί πιστεύει καί τοῦ μιλά μέ ἐνθουσιασμό γιά τή δική του πίστη.

Ὅμως, τό πρωτότυπο αὐτό «κατηχητικό» διακόπεται ἀπότομα. Μιά ἄγρια φωνή ἀντηχεῖ: «Τί σοῦ διδάσκει αὐτός ὁ ἄπιστος γκιαούρης;». Ἕνας ἀγριεμένος Τοῦρκος, πού παρακολουθοῦσε ἀπ' ἔξω τή σκηνή, ὀρμᾷ μανιασμένος μέσα στό μαγαζί. Τό παιδί ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Μιχαήλ τοῦ μιλοῦσε γιά τόν Χριστό. Ἀκολούθησε μεγάλη φασαρία. Μαζεύτηκε πλῆθος Ἀγαρηνῶν. Σάν ἔμαθαν τό περιστατικό, ἔγιναν ἑξαλλοί. Ἀρπάζουν τόν νεαρό χριστιανό, καί σέρνοντάς τον καί χτυπώντας τον, τόν φέρνουν στόν κατή, τόν δικαστή τής Θεσσαλονίκης.

Παρουσιάζουν μπροστά του τό θῦμα τους μέ φανερό ἱκανοποίηση. Τό κατηγορητήριο εἶναι ξεκάθαρο: Ἕνας σκλάβος, ἓνας γκιαούρης τολμᾷ νά πιστεύει στόν δικό του Θεό καί διδάσκει τή θρησκεία του καί σέ ἄλλους!

Ὁ δικαστής καλεῖ τόν κατηγορούμενο νά ἀπολογηθεῖ. Ὁ Μιχαήλ δέν χάνει εὐκαιρία. Ἀντί γιά ἄλλη ἀπολογία, κηρύπτει τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ὁ φτωχός ραγιάς, πού νιώθει πιο πλούσιος καί πιο ἐλεύθερος ἀπό τούς κατακτητές πού τόν περιοριζοῦν, μοιράζει τώρα τόν θησαυρό του, ἀπλώνει τό χέρι νά ἀπελευθερώσει αὐτούς πού εἶναι ὑπόδουλοι στόν χειρότερο δυνάστη, σέ ἕναν ψεύτικο θεό. Μιλάει θαρρετά ὁ πιστός χριστιανός γιά τόν Θεό του, τόν μόνο ἀληθινό. **Ὁ κατηγορούμενος γίνεται φλογερὸς ἱεραπόστολος!** Ἄν μπορούσε νά ὁδηγήσει ἔσω καί μιὰ ψυχὴ στὴ σωτηρία!...

Ὁ κατὴς ὁμως ὀργίζεται. «Θά καεῖς ζωντανός», τόν ἀπειλεῖ, «ἂν δέν ἀρνηθεῖς ὅλα ὅσα εἶπες!». Μὲ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μιχαήλ: «Πιστεύω στόν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι Θεὸς ἀληθινός καί δημιουργός καί πλάστης μου. Γιά τήν ἀγάπη του εἶμαι ἔτοιμος νά ὑπομείνω μύρια βασανιστήρια. Νά, πάρτε κι ἀπὸ τὰ χρήματα πού ἔχω γιά νά ἀγοράσετε ξύλα νά μέ κάψετε. Δέν θέλω μέ δικά σας ἔξοδα νά προσφερθῶ θυσία στόν Θεό μου».

Τὰ ἔχασε ὁ κατὴς. Τί λόγια εἶναι αὐτά! Ποῦ βρίσκει αὐτός ὁ γκιαούρης τόσο θάρρος, τόση λεβεντιά!

Διατάζει νά τόν ραβδίσουν ἀλύπητα καί νά τόν ρίζουν στὴ φυλακὴ. Γεμίζει πληγὲς τό νεανικὸ σῶμα τοῦ Μιχαήλ. Τό αἷμα του κυλᾷ ἀφθονο, ποτίζει καί ἀγιαρίζει τό χῶμα τῆς Μακεδονίας μας.

Στὴ φυλακὴ ὅπου τόν ἔκλεισαν κατάφεραν κάποιοι χριστιανοὶ νάμποῦν δωροδοκώντας τόν δεσμοφύλακα. Ἦρθαν νά ἐνισχύσουν τόν ὑποψήφιο μάρτυρα. Ἀλλὰ πῆραν οἱ ἴδιοι ἐνίσχυση ἀπ' αὐτόν. Τόν βρῆκαν μέσα σέ ἕνα βρόμικο καί σκοτεινὸ κελλί, δεμένο μέ ἀλυσίδες σάν κακοῦργο. Ἀλλὰ τό πρόσωπό του ἦταν ἱλαρό, χαρούμενο καί φωτεινό! Προσευχόταν, ὕμνοῦσε καί δοξολογοῦσε τόν Θεό. Τόν παρακαλοῦσε νά τόν ἀξιώσει νά γίνει μάρτυρας γιά τήν πίστη του!

Ἀφοῦ ἔμεινε δύο μέρες στὴ φυλακὴ ὁ Μιχαήλ, ὁδηγήθηκε τήν Πέμπτη στόν ἀνώτερο κριτὴ. Ἴσως, σκέφτηκαν οἱ Τοῦρκοι, νά ἄλ-

λαξε γνώμη μετά από όσα υπέφερε... Ίσως οί πόνοι από τίς πληγές, οί ταλαιπωρίες τής φυλακής νά ἔχουν κάμψει τό φρόνημά του... Ἀλλά ὁ νεομάρτυρας ἔμενε ἀλύγιστος: «Δέν ἀρνοῦμαι τόν Θεό μου, δέν προτιμῶ τό σκοτάδι ἀπό τό φῶς οὔτε τό ψέμα ἀπό τήν ἀλήθεια. Προτιμῶ νά πεθάνω γιά τόν Χριστό μου, γιά νά ζήσω αἰώνια μαζί του... Μήν προσπαθεῖτε νά μέ φοβερίσετε!... Περίμενα τή μέρα αὐτή σάν λαμπρό πανηγύρι καί σάν μέρα ἐλευθερίας!...».

Στίς 3.00 τό μεσημέρι, σέ τόπο πολυσύχναστο -γιά παραδειγματισμό καί ἐκφοβισμό τῶν ραγιαδων- πάνω στήν Ἐγνατία ὁδό, δίπλα στόν ναό τῆς Ὑπαπαντῆς, φουντώνει ἡ φωτιά πού θά κάψει τό γενναῖο παλληκάρι τοῦ Χριστοῦ.

Τό νέο διαδόθηκε σάν ἀστραπή. Συγκεντρώθηκε γρήγορα πλῆθος πολύ. Οἱ χριστιανοί παρακολουθοῦν μέ πόνο καί ζητοῦν ἐναγώνια ἀπό τόν Θεό νά δώσει δύναμη στόν νεαρό μάρτυρα. Οἱ μουσουλμάνοι μέ ἀλαλαγμούς χαρᾶς, μέ μίσος καί μέ λύσσα ζητοῦν νά ἱκανοποιήσουν τά ἄγρια αἰσθήματά τους. Παρόντες εἶναι καί κάποιοι ἄλλοι ...ἀόρατοι θεατές. Στρατιές ἀγγέλων καί μαρτύρων, πού περιμένουν τόν γενναῖο ἀθλητή νά φτάσει νικητής στή δόξα τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ κριτής ἀκόμη καί τήν τελευταία στιγμή προσπαθεῖ νά μεταστρέψει τή γνώμη τοῦ μάρτυρα μέ ὑποσχέσεις καί κολακεῖες: «Ἄν θελήσεις, ἔστω καί τώρα, νά τουρκέψεις, θά ἀπολαύσεις τιμές καί ἀγαθά πολλά. Κρίμα γιά ἓνα πείσμα νά ὀδηγηθεῖς στή φωτιά!». Ὁ Μιχαήλ μένει ἀπόρητος, πιό ἐλεύθερος ἀπό τούς κατακτητές, πιό δυνατός ἀπό τούς δυνάστες!

Τόν ἄλειψαν ὁλόκληρο μέ θειάφι καί τόν παρέδωσαν στίς φλόγες. Σάν δεμάτι ἀπό ξερά φρύγανα πῆρε ἀμέσως φωτιά τό νεανικό του σῶμα. Καθώς ὅμως ἔλειωνε σάν τό κερί, ἔψαλλε σιγαλά στόν Θεό του. Ἐνῶ οἱ σάρκες του καίγονταν, ὁ νεομάρτυρας ἔστελνε ὕμνους στόν οὐρανό. Εὐχαριστοῦσε τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, πού τόν ἀξίωσε νά γίνει μάρτυρας, νά Τοῦ προσφέρει θυσία τόν ἑαυτό

του· μικρό ανταπόδομα στή δική του αγάπη, στή δική του έσταυρωμένη αγάπη!

Αυτόν τόν γενναίο αθλητή τοῦ Χριστοῦ, τόν φλογερό ιεραπόστολο, πού ἔμεινε πιστός μέχρι τό τέλος, τιμοῦμε κάθε χρόνο σίς **21 Μαρτίου**. Στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, δίπλα στόν ναό τῆς Ὑπαπαντῆς -ἀπέναντι ἀπό τήν Καμάρα- ὑπάρχει ἕνα παρεκκλήσι ἀφιερωμένο στή μνήμη του. Θυμίζει στούς περαστικούς τήν ἀκλόνητη πίστη τοῦ νεομάρτυρα καί τή φλογερή αγάπη του στόν Χριστό.

Θυμίζει, παιδιά, καί **τό δικό μας χρέος**. Μιά **ιερή σκυταλοδρομία** ξεκίνησε ἀπό τούς πρώτους αἰῶνες τοῦ χριστιανισμοῦ. **Σκυτάλη: ἡ αγάπη στόν Χριστό**. Τήν κράτησαν οἱ πρώτοι χριστιανοί, παρά τούς φοβερούς διωγμούς πού ξέσπασαν ἐπὶ τρεῖς αἰῶνες! Προτίμησαν νά γίνουν **μάρτυρες**, νά ὑπομείνουν φρικτά βασανιστήρια καί νά θανατωθοῦν, παρά νά ἀρνηθοῦν τήν πίστη καί τήν αγάπη τους στόν Χριστό.

Μετά τούς διωγμούς ταλαιπώρησαν τήν Ἐκκλησία μας οἱ **αἱρέσεις**. Πολλοί ἐπιχείρησαν νά νοθεύσουν τήν ὀρθόδοξη πίστη μας σκορπώντας τήν πλάνη. Ἀλλά γιά τήν αγάπη τοῦ Χριστοῦ νέοι μάρτυρες πού ὀνομάζονται **«ὁμολογητές»** ὑπερασπίστηκαν τήν ἀλήθεια, ἀψηφώντας ἐξορίες, κακουχίες, βασανιστήρια, θάνατο. Κράτησαν καί αὐτοί γερά τήν ιερή σκυτάλη.

Ἀπό τά δικά τους χέρια τήν παρέλαβαν **οἱ νεομάρτυρες**. Στήν πατρίδα μας, στά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, ἐνῶ πλῆθος ραγιάδων ἐξισλαμίζονταν, ὑπῆρχαν καί ἐκεῖνοι πού σάν τόν ἅγιο Μιχαήλ τόν Μαυρουδῆ δέν πρόδωσαν τόν Χριστό καί τήν Ἑλλάδα. Ὅ,τι κι ἂν τούς ἔταζαν, ὅσο κι ἂν τούς βασάνισαν... Ἄφησαν τήν τελευταία τους πνοή μένοντας χριστιανοί καί Ἕλληνες.

Φτάνουμε στά **νεώτερα χρόνια**. Σέ χῶρες ὅπου κυριάρχησαν **ἄθεα καθεστώτα** γράφονται νέα μαρτυρολόγια. Ἡ σκυταλοδρομία δέν σταματᾷ. Κανείς δέν κατορθώνει νά πνίξει τήν αγάπη στόν Χρι-

στό. Κρατούν κι αυτοί οι μάρτυρες την ιερή σκυτάλη και την παραδίδουν στην επόμενη γενιά, στή γενιά μας.

Τώρα, παιδιά, **έφτασε ή σειρά μας**. Καί σήμερα, στή δική μας εποχή, είτε φανερά είτε ύπουλα ζητούν νά ἀρνηθοῦμε τόν Χριστό καί τό εὐαγγέλιό του, νά ξεκοποῦμε ἀπό τήν Ἐκκλησία. Μέ διάφορους τρόπους ἐπιχειροῦν νά σβήσουν τήν πίστη καί τήν ἀγάπη μας στόν Χριστό. Τί θά κάνουμε; Θά ὑποχωρήσουμε; Θά δελεαστοῦμε ἀπό τίς ὑποσχέσεις τους; Θά τρομάξουμε ἀπό τίς φοβέρες τους; Μακάρι νά εἴμαστε ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πού θά κρατήσουν ψηλά τήν ιερή σκυτάλη μέχρι τό τέλος!...

(Προτεινόμενος ὕμνος: «Ἅγιοι γίνεσθε...», CD «Εὐλογήσω τόν Κύριον» ἀρ. 30, βλ. CD μέ ὑλικό.

Προτεινόμενα τραγούδια ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β΄»:

α) «Ἱερή κληρονομιά», σ. 98, CD «Καταφυγή», ἀρ. 11,

β) «Εὐωδία Χριστοῦ», σ. 205, βλ. CD μέ ὑλικό).

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα, ἀπολυτίκιο ἀγ. Μιχαήλ Μαυρουδῆ
2. Φωτογραφία: Τό παρεκκλήσι τοῦ Ἀγίου.
3. Βιβλικός ὕμνος σέ ἀρχεῖο ἤχου.
4. Παιχνίδι: Συντεταγμένες.
5. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου.
6. Τραγούδια σέ προβολή.